

Иван Вазов
Вярата ми

I

Днес моята вяра ми казува явно,
че облаци мрачни, що наш небосклон
от слънце скривали от време най-давно
и що го прошарват и днес бежешком,
щат да се разсеят и да се изесни:
от мракът избавен, от мракът прелош,
при слънчева светлост он чудно ще блесни
и вечно ще бъде той ясен... без нош.

II

Таз вяра дълбока ми тихо възглася,
че всички страдалци от нашия народ,
забравени днеска със мъки, с дела си,
що гробът им дреме без цвете, без свод,
щат бъдат в ден някой от нази познати
и техният спомен ще бъде нам чест,
прие щат те своите достойни заплати
как всеки страдалец приел е до днес.

III

Таз същата вяра теши ме, кат казва,
че завист, раздори, тез вехти злини,
що рода ни губят кат гибелна язва,
вгнездена всегдашно в нещастни страни,
щат някога мълком сами да изчезнат
и братство високо ще да се вцари,
тогаз там и щастие, и благо щат слезнат,
с които небето съгласье дари.

IV

Таз вяра във мене, що нищо не смътва,
ми дума, че иде туй време за нас,
в което преста щем за укор, смях, жертва
на странни да бъдем, как в тоя сме час.
И ний кат народ щем пред цял свят да светним
и с име народно ний ще се гордим,

и сладко на наз си тогаз ще погледним:
О! вярo свещена! О! съньо любим!

1871, октомври 4

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8431>]